

למה הם מעוללים את זה לצה"ל, לחיילינו, לכולנו?

הוצאה להורג

איך מודדים שינאה ותאוות־נקם? אולי במים? פה ההרואים שיפילו בעתיד. הנהגה היוצאת בדם קר לייצר שיני אה ותאוות־נקם נגד מדינתה זקוקה לאישפוז.

איך ני שואל, אני זועק: למה? למה? למה?

למה אנחנו מעוללים את זה לעצמנו? למה אנחנו מעוללים את זה לצבאנו, לחיילינו, לצעירים בני 18 היוצאים זה עתה לדרך חייהם? למה???

התירוץ האחרון שנתר בשטח, אחרי שכל השאר התנדפו ברוח, הוא: אין ברירה. אסור להראות להם שאנחנו בורחים. אם יחשבו שאנחנו נמלטים כשנבנו בין גלגלנו, יתחיל טרור חדש. על מי אנחנו עושים רושם? על השעישים? הם רואים שאנחנו בורחים. איננו יוצאים מדרום־לבנון אחרי שלוש שנים מפני שרצינו לצאת, אלא מפני שהמחיר גבוה מדי. שימעון פרס לא זרק את תורת־השלבים אל ערימת־האשפה מפני שהשתכנע מטיב נימוקינו, אלא מפני שהתרשם מכורחי השיעים. ההרג הסיטוני שאנחנו עורכים ככפרי השיעים אינו מקטין את מיספר הפגיעים בנו, אלא להיפך. אינו מאט את קצב הסתלקותנו, אלא להיפך. אין בו שמץ של הגיון צבאי, קל וחומר הגיון פסיכולוגי.

פה ושם עוד שומעים אצלנו את הסיסמה: "הם מבינים רק את שפת־הכוח". בינתיים הוכח ההיפך: אנחנו מבינים רק את שפת־הכוח. הטרור השיעי הוא המכתיב את מהלכינו. השיעים יורעים זאת. העולם כולו יודע זאת. לא, איננו מרמזים איש. איננו מרמזים איש מלבד עצמנו. וכאן נכנס עניין המאצ' הישראלי.

ה לא יפה לברוח. לא יפה להסתלק בחיפזון, כשיורים כך. יותר יפה להתעכב בדרך כדי להרוס כפר שיעי, לפוצץ כמה בתים, להרוג כמה "מחבלים".

זה מאצ'ו. זה "גברי" יותר. האומנם? אני אומר: "גברי" יותר (אני מעדיף לומר: אנושי יותר) להסתכל באומיץ־לב בפני המציאות, גם כשהיא בלתי־נעימה, ולהסיק באומיץ־לב את המסקנות המתבקשות.

זהו אומיץ־הלב האמיתי. ראינו לאיפעם בשרה־הקרב בנה קורה לאומיץ־הלב הכוזב של המאצ'ו, בשעת־צרה. אומיץ־הלב האמיתי מצווה: להסתלק מלבנון מייד. כן, בחיפזון. כן, בתנאים דמוי־בריחה. כי האלטרנטיבה רעה יותר. רעה לאינטרס של מדינת־ישראל, רעה לגליל, רעה לצה"ל, רעה לחיילי ישראל.

כל יום של עיכוב יציאתנו מגדיל את הסכנה. הטרור השיעי ידרוף אחרינו אל תוך "ישראל". כל יום של החשתי יציאתנו מקטין סכנה זו. "רצועת הביטחון" היא רעיון נוסף ומטופש. כל חייל של צה"ל (או של צבא־השכירים שלנו) שיישאר על אדמת לבנון מגביר את הסיכוי שהטי רור השיעי נגדנו לא ייפסק ולא יורגע, ואילו יציאתנו הגמורה מחלישה את הסיכוי הזה.

כך אומר ההגיון. אין צורך להיות גאון מדיני או צבאי כדי להבין זאת. די בשכל הישר.

אפשר לבצע את הנסיגה תוך כמה ימים — ויש לעשות זאת. אין צורך לקחת מישור רב, מלבד המיתקנים החיוניים והיקרים ביותר. במיבצע צבאי גדול אפשר להרים משא זה ולהוציא בתנאים של ביטחון מירבי. אל ניכנס לשום כפר שיעי. נגדע את היד החזקה של הטימטום הישראלי. נחל מן המעשים, המשחירים את פנינו בעיני העולם ובראי. אל נפיים את ההרפתקה המטרופת בולה באקורד אחרון של טירוף עליון.

כשיו מברבר שימעון פרס על הצורך להגן על חיילינו.

זהו הגנה מזוהה מאוד. כרי להגן על חיילינו, שולחים אותם אל תוך כפרים שייעים, מכריחים אותם לכצע מעשים שהנפש סולדת מהם, מכניסים אותם למצב שבו נדמה להם שהברירה היא להרוג כמעט בלי אבחנה או ליהרג.

שימעון פרס אינו טיפשי. מדוע הוא אומר דברים מטופשים? מה מדין אותו?

יצחק רבין, מצידו, מאיים על השיעים ומזכיר להם את גורל הכפריים הירדניים שממיורח לידן. כאשר פעלו שם האירגונים הפלסטיניים, הפציץ צה"ל את הכפרים ואילץ את התושבים לברוח על נפשם ולנטוש את אדמתם.

על מי מתכוון רבין לעשות רושם? השיעים בדרום לבנון הם בעלי מוטיבציה פוליטית ודתית גבוהה ביותר, ואין הם רומים במאומה לכפריים הנכנעים בעמק־הירדן. ריבוי הקורבנות אינו מרתיע אותם — מה גם שהם רואים, כמו כל העולם, שמילחמתם נוחלת ניצחון. ישראל של 1968, למחרת ניצחון כביר,

רבין אמור להיות שפוי, משה לוי אמור להיות חילי מיקצועי בלי חוכמות.

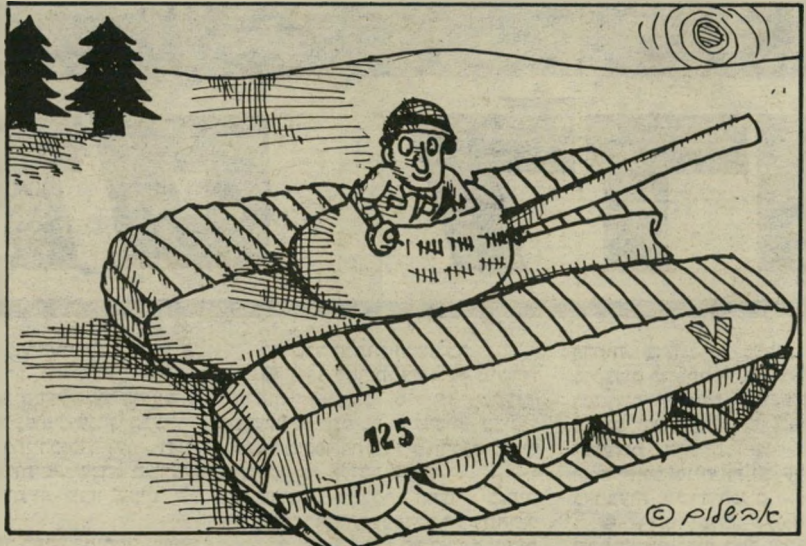
והנה עושים שלושה אלה, בעיניים פקוחות, ובמציאות שאין לגביה עוד שום סוד, מעשים נוראים. המדיניות הנהוגה ברגע זה בלבנון היא תערובת של טימטום ופשע, ששום אדם עדיין לא הצליח למצוא לה הסבר הגיוני כלשהו.

איש מן האישים האחראיים לא הצליח לשלוף אף נימוק אחד שיוכיח כי יש תועלת כלשהי במדיניות זו, שהיא מונעת סכנות בהווה או תמנע סכנות בעתיד.

נכון כמעט ההיפך: גם האישים האלה עצמם מודים בחציפה שהמצב רע, ויהיה יותר רע.

אילו תירוצים אפשר להביא להצדקת המעשים הנעשים שם?

פרס־רבנידלוי יכולים לטעון שאין הם אשמים, שהם מנסים להוציא את צה"ל מן הבוכ שאליו הכניסו אותו בגוי־שרון־רפול. נימוק זה פשוט אינו נכון. ולא רק מפני שכל שלושת חברי השלישיה החדשה תמכו בהתל-

נהגתה מתרמית של מדינה בלתי־מנוצחת. התרמית, של ישראל ב־1985, אחרי מילחמת־הלבנון שונה לגמרי.

מי שסבור כי מעשי־זוועה משפרים את התרמית של מדינה או צבא ומעלים את קרנם ויוקרתיים זה אינו תופס קורם כל מפני סיבחות.

דברים חייבים להיאמר נפשטות ובאכזריות, למרות שכל אדם בישראל יודע אותם:

מה שנעשה עכשיו בלבנון הוא גם טיפשות וגם פשע.

השמות, ההרג וההרס שחיילינו נשלחים לרווע בכפריים השייעים אינם מרתיעים את השיעים מלבצע פיגועים. כבר הוכח ששכונ ההיפך.

כל פעולה כזאת משאירה אחריה שובל ארוך של שינאה, המתרגמת את עצמה לתאוות־נקם.

כל גבר הנהג בפעולה כזו, מפני שהוא נאמן לכפרו ולעדו, הוא בן, בעל, אב. הוא שייך למישפה גדולה, ולחמולה גדולה עוד יותר.

לגבי כל אלה, ההרוג הוא גיבור לאומי, וההורג הוא מדאך רצחני ופושע.

כל בית שנהרס מפני שנמצאו בו "אמצעי לחימה" הופך לערוגה של שינאה, וכל אבן מאבני־החורבות הופכת בליסטראה של נקמה. "חומרי־הלחמה" האלה הם מחסני־הנשק של הכפר, שהוא חיוני במציאות הלבנונית כמו אוויר לנשימה, ומי שמאחסן חומרים אלה בכיתו עושה זאת לטובת כפרו ועדתו.

הבות בשלושת חברי השלישיה הקודמת. פרס פעל בראשית המלחמה כדוברו של בגין, רבין נצמד אל שרון ונתן לו עצות־אחיזת־פול הירדוק המצור על ביירות, לוי פעל כסגנו של רפול.

(ואולי כדאי ליכור שאבא אבן התגרב לנהל תעי מולה למען המלחמה ברחבי ארצות־הברית).

אך נימוק זה אינו תופס קורם כל מפני שאפשר לצאת מלבנון בדרך אחרת, בשיטה אחרת, בקצב אחר.

מעשי־הטימטום של השלישיה הקויה דמת אינם מחייבים את מעשי־הטימטום של השלישיה הנוכחית.

גם התירוץ הנצחי של "רעת הקהל" אינו תופס במיקרה זה. באופן מופלא קיים כיום קונסנזוס לאומי מלא, מקיר אל קיר, מבחורי חרות ועד לבחורי רק"ח, שיש לצאת מלבנון מייד, מבלי להתממה ומבלי להתעכב לרגע.

פרס־רבנידלוי לא עיכבו את היציאה בגלל לחץ רעת־הקהל, אלא להיפך — נגד לחץ רעת־הקהל.

ההחלטה על הנסיגה בשלבים — וכיום אין עוד אדם אחד בישראל שאינו תופס שזאת היתה החלטה מטומטמת בעליל — לא התקבלה מפני שהציבור לא היה מוכן לנסיגה כוללת במהלך אחה, אלא למרות שהציבור היה מוכן לכך.

מדוע? מפני שפרס פחד מיצחק שמיר, ורבין משרון? מפני שצמרת צה"ל הכינה חוות־דעת שהותאמה כולה למישאלות הדרג המדיני — תחת להגיש, בלי מורא ובלי משוא־פנים, חוות־דעת מיקצועית טהורה?

מזח אומר לברוח מן הנושא הזה, לכתוב על כל נושא אחר שבעולם.

אך היר מסרבת. איך אפשר לחשוב על משהו אחר, כאשר טובי הכנים נהרגים?

איך אפשר לעסוק בעניינים אחרים, כאשר חיילינו נאלצים לכצע בלבנון מעשים נוראים? מי יכול לעמוד מנגד? מי מסוגל לשתוק — ולהסתכל בראי?

אשר מודיע דובר צה"ל כי בפעולה מסוימת בכפר לבנוני נהרגו 24 מחבלים, ונפצע חייל אחד שלנו בפצעים קלים, אין הוא מרווח על פעולת־קרב.

בפעולת־קרב, פשוט לא יתכן יחס כזה של קורבנות — 0:24.

כאשר יש תוצאות כאלה, נקראת הפעולה בדרך כלל בשם אחר. למשל: טבח.

יצחק רבין התפאר בכך שכל ההרוגים בפעולות האלה הם גברים, ואין ביניהם נשים וילדים. אך משמעות העובדה הזאת שונה לגמרי. כאשר מתנהלת פעולת־קרב בשטח בנוי, שלא ננטש עליידי אוכלוסייתו, אין מנוס מהריגת נשים וילדים. כאשר אין קורבנות כאלה, משמעות הדבר היא שההרוגים פועלים ברם קר ובשיקול הרעת, ושהם יכולים לברר את זהות הנהרגים לפני ההרג.

בפעולת־קרב בשטח בנוי פשוט לא יתכן שכל ההרוגים יהיו גברים.

כאשר יש תוצאה כזאת, נקראת הפעולה בדרך כלל בשם אחר. למשל: הוצאה להורג.

שוב שנבין מה נעשה עכשיו כשננו בלבנון. חשוב לראות את הדברים בלי כחל ושרק, בלי יעו איש להגיד בעתיד: לא ידעתי, ידתי לא שפכו את הדם הזה, איני אחראי לתוצאות.

כולנו יודעים. כולנו שופכים את הדם הזה. כולנו נדיה אחראים לתוצאות.

אפשר לקרוא אצלנו לדברים בשמות שונים: טרור, מחבלים, טירוף שיעי, יד חזקה, להגן על חיילינו.

אך בעיני העולם, ובעיני האוכלוסיה בדרום־לבנון, נראים הדברים בצורה פשוטה בתכלית, ושונה לגמרי:

האוכלוסיה השיעית מנהלת נגדנו מילחמת־שיחרור קלאסית של אוכלוסיה כבושה נגד כובש זר.

"המחבלים" האלה הם האוכלוסיה הבוגרת כולה, המאורגנת במיליציות הפועלות בדרך כלל להגנה עצמית מפני שכנים, והפועלות עתה נגדנו.

בשעה זו כל גבר שיעי נושא נשק, ופועל נגד צה"ל כפקורת המנהיגות המדינית והדתית של עדתו והממשלה הנבחרת של ארצו.

היציאתם הסיטונית להורג של "מחבלים" חמושים ובלתי־חמושים (בשעה שניסו לברוח...) אינה אלא טבח. כך רואים זאת השיעים. כך רואה זאת העולם כולו.

אין צורך להשחית מילים על הטרור של יומי מילחמת־לבנון. חוץ מאורחים רפי־דעת, כל הציבור הישראלי מבין זאת כיום.

אולם מרוב חרפות מוצדקות נגד מנחם בגין, אריאל שרון ורפאל איתן אנחנו עלולים שלא לראות מה מתרחש עכשיו בהנהגת שימעון פרס, יצחק רבין ומשה לוי.

על שלושת הראשונים אפשר לפחות לומר שהם לא ידעו מה הם עושים. הם פעלו מתוך סיחורר לא איולת ויהירות, בארץ שלא ידעו עליה דבר וחצי־דבר, בקלות־דעת של ילדים.

ההיסטוריה כבר חרצה את רינם. אך שימעון פרס אמור להיות שקול, יצחק